

NEIX “LA PLAÇA DEL LLIBRE”, UNA TROBADA AMB VOCACIÓ DE FUTUR



Els organitzadors demanen la col·laboració institucional.

Posar els llibres en català a l'abast i a la vista dels lectors, reunir escriptors amb lectors i ajuntar els xiquets amb els contacontes. Aquesta és la filosofia de “La plaça del Llibre” que se celebrarà a València entre el 14 i el 24 de novembre. Es farà en dos espais. Un d'ells és el de les llibreries d'arreu del país que organitzaran presentacions, signatures d'autors i contacontes. Entre el 21 i el 24 l'activitat es focalitza a l'Octubre CCC, que convertirà la planta baixa en una gran llibreria coordinada pel gremi de llibreters. S'hi faran actes pensats per a escolars, per a adults o per a xiquets amb una gran presència d'autors, perquè un dels objectius dels organitzadors és donar-los visibilitat. “La plaça del Llibre” s'emmiralla en les setmanes del llibre en català que se celebren des de fa més de vint anys a Barcelona o a Mallorca. A València l'organitzen l'Associació d'Escriptors en Llengua Catalana, el Gremi de Llibrers, l'Associació d'Editors, Acció Cultural del País Valencià, Escola Valenciana, la Fundació pel llibre i la lectura i les Universitats de València, Castelló i Alacant.



Trossos i mossos

Alfons Llorenç

Estrany

“Era una nit de tardor de 1913”. La nit del 7 de novembre de fa cent anys. Entre camps arrencats de fileres de vinya. “Una forta olor de most de raïm els sortia a l'encontre”. En una cambra, humida i pobra, de murs encalçats i terra d'enrajolat vermell, un foc de sarments, de “cuetes”, flamejava “il·luminant l'habitació encara més que la llàntia de petroli”, entre gerros metàl·lics i tovalloles, va venir al món a Mondovi (Algèria) “quelcom informe i sangonós animat per una mena de mo-

viment immòbil”. Aquell “quelcom” era Albert Camus. La partera, en deslliurar, “es va deixar anar cap enrere”, però, en veure el nadó, “un somriure meravellós va transfigurar el bell rostre fatigat”. La novella mare era Catalina Sintès Cardona, descendent dels menorquins Esteve Sintès i Margalida Cursach, Josep Cardona i Joana Fedelich.

L'escriptor, pensador i activista francès, l'inconformista permanent, va perdre son pare a la Primera Guerra Mundial (“Quan el convocaren, mon pare no havia vist mai França. La va veure i el mataren”). Camus, que amava deu paraules –“món, dolor, terra, mare, homes, desert, honor, misèria, estiu, mar”– i que “va conèixer la vergonya i la vergonya d'haver sentit vergonya”, va créixer i fou educat a Alger, quan els seus carrers parlaven català, a casa i sota la forta autoritat de la seua àvia Catalina Cardona Fedelich, nascuda a Sant Lluís, que conservava vius tots

CARLES SANTOS ABANDONA EL CONSELL VALENCIÀ DE CULTURA

El músic de Vinaròs ha renunciat al càrrec de membre del Consell Valencià de Cultura que ocupava des del mes de maig del 2012. Santos ha explicat que no té temps per a participar en les sessions, perquè té la feina a Barcelona i traslladar-se a València li anava molt malament. Segons Santiago Grisóla, president del Consell, Santos no ha participat en cap de les reunions que s'han celebrat fins ara. El músic ha agraït el tracte de tots els vocals i ha qualificat la seua renúncia com un fet normal quan una persona no disposa de temps per a dedicar-se a una activitat.



Carles Santos

ISABEL-CLARA SIMÓ INAUGURA UNA COL·LECCIÓ QUE PENSA EN ELS ADULTS I ELS JOVES ALHORA

Isabel-Clara Simó inaugura a Bromera la col·lecció “Trànsit” amb *La vida sense ell*. Es tracta d'una col·lecció en què la frontera entre literatura juvenil i per a adults es desdibuixa en favor d'una lectura engrescadora i àgil que captivarà lectors d'edats diverses. És el cas de *La vida sense ell*, un clar homenatge al seu Alcoi natal. L'autora converteix els lectors en testimonis del sofriment d'una dona sotmesa constantment pel marit que, sense infringir la llei, converteix la seva vida en un autèntic infern. Tot i que la novel·la parla d'un problema social, també és una novel·la negra, amb una bona dosi d'intriga, en què assistim a la construcció d'un crim perfecte.



Albert Camus

els trets i costums menorquins, des de les pastes a la sobrassada, la sesta (obligatòria i al crit d'“A Benidorm!”), el mateix que ens deien als nens valencians) o la llengua catalana, única, sense mesclades ni de francès ni castellà: “El diumenge, quan l'àvia rebia la visita de les seues nebodes casades, dues eren viudes de guerra, o de la seua germana que continuava vivint en una granja del Sahel i que parlava de més bon grat el patuès de Maó”.